

[Udenrigsministeren]

cipper, der er gældende for dansk udviklingsbistand, som vi nu i stadig bredere enighed står bag, varetages bedre, når vi selv yder direkte bistand, end når vi går via FN-systemet.

Så har jeg sagt, at vi da heller ikke skal overse, at der oven i det ligger mange arbejdspladser i Danmark, bl.a. fordi vi gerne vil blive ved med at have folkelig opbakning til, at man på de selv samme arbejdspladser skal tjene ganske mange penge for at opretholde en høj dansk udviklingsbistand. Jeg synes, det er trist at høre, at en lang række af ordførerne piller det ud af argumentationen og fuldstændig overser, at der faktisk ligger en meget dybere argumentation bag ønsket om omlægning.

Alt i alt må jeg sige, at dette dagsordensfor-slag, der nok bliver vedtaget, er en mager omgang. Man overser helt de nye problemstillinger, der trænger sig på, f.eks. programbistand, udvikling af den private sektor, mulighederne for bedre at kombinere gavebistand med andre finansieringsformer. Jeg kan sige til hr. Erik B. Smith, at jeg gerne skal komme med et oplæg meget hurtigt, og jeg håber, at vi kan komme videre, men det står der altså ikke noget om i dagsordenen, der bare nævner status quo med hensyn til fordeling.

Der er blevet rejst en række andre spørgsmål. Hr. Holger Graversen var bl.a. inde på de ayishistorier, der har været i de sidste par dage om, at vi slet ikke kan slippe af med pengene til bilateral bistand, så i virkeligheden burde vi give endnu mere til multilateral bistand. Jeg er fuldstændig opmærksom på, at det da er historier, som er kommet frem med en ganske bestemt hensigt, og derfor er jeg glad for at kunne sige til hr. Holger Graversen, at der ikke er vanskeligheder med at udnytte de bilaterale bevillinger, og at tallene for 1991 netop understøtter dette. Den bilaterale bistand var sidste år 3,9 mia. kr. og den multilaterale 3,7 mia. kr., og bistanden samlet var stort set de 0,97 pct. af bruttonationalindkomsten, som var forudsat, så der er altså ikke meget hold i overskrifter som »Ulande kan ikke nå at bruge dansk bistand« eller »Dansk bistand udnyttes ikke«; de holder ikke. Det er klart, at forbrugstillene kan variere fra land til land, og det gør de også, og man vil så kunne se, at nogle steder har man brugt mere, end man havde regnet med, andre steder har man brugt mindre, men det skal sandelig med i billedet, at nogle af de steder, hvor

vi har brugt mindre, er det, fordi vi selv helt bevidst har taget nogle penge fra et land og har sagt: »Vi tror ikke på jeres udvikling, I begår menneskerettighedskrænkelser, I har ikke tilstrækkelig kontrol med pengene, så nu tager vi en del penge fra jer og bruger nogle andre steder.« Der har også været helt konkrete situationer, hvor det på grund af en strengt centraliseret planlægning i et meget stort land har været vanskeligt at komme igennem med projekterne i det tidsforløb, som vi havde regnet med. Derfor vil det altid variere fra land til land, men jeg kan forsikre hr. Holger Graversen om, at vi sagtens kan slippe af med pengene, og at vi også kan slippe af med flere penge til bilateral bistand.

Der er ingen tvivl om, at netop programbistand, støtte til udviklingen af den private sektor og bedre udnyttelse af gavebistanden sammen med eksportkreditter i fremtiden vil skabe et større pres på de bilaterale bevillinger, og dér mener vi altså, at der kan bruges endnu mere, men det rejser selvfølgelig det spørgsmål, som altid vil dukke op, nemlig om vi så har en tilstrækkelig stor administrativ ekspertise til det. Jeg hørte en utrolig forvrølet udtalelse fra en ellers ulandskyndig person – jeg tror, det var i tv i aften – der sagde noget om, at man nu brugte så og så mange flere penge pr. medarbejder i Danida, end man gjorde for nogle år siden. Ja selvfølgelig! Der er da tale om en udvikling hele tiden, men bistandsadministrationen har rent faktisk fået tilført forøgede ressourcer igennem de seneste år. I de sidste 3 år har der været tale om 5 faste stillinger pr. år, og det er da også kun rimeligt og for øvrigt noget, der er forudset i Danidas handlingsplan fra 1988, som understreger både vækst i volumen, øgede kvalitative krav og skærpede krav til kontrol, alt sammen noget, der stiller væsentlige krav til Danidas personaleressourcer. Omvendt skal man selvfølgelig her som andre steder i det offentlige også indhøste en løbende rationaliseringsgevinst gennem decentralisering, øget anvendelse af eksterne konsulenter og f.eks. også gennem de rammeaftaler på NGO-området, som jeg har talt om tidligere. Det er selvfølgelig alt sammen noget, der trækker i den anden retning, når vi taler om personale og administrationsbehov.